

## BELO IN ČRNO

Alojz Gradnik

Božidarju Jakcu

Tu bela črta je in tu je črna.  
A dobro vidim vse, kar je še vmes:  
duhtenje rože je in ost je trna,  
rjojenje vetra in šumenje brez.

Vmes žalost joka je in sreča smeha  
in up bodreči in moreči strah,  
molitve krila so in peza greha,  
vmes v soncu vigred in jesén v megláh.

Vmes žar je lave in hlad ledenika,  
ljubezen sladka in strupeni črt,  
mir meseca in zvezde trepetanje.

Vmes mračni dvomi so in svetle sanje  
in večno rojstvo je in večna smrt:  
vmes tvoja tužna je človeška slika.

## ZAPIS O GRADNIKOVI EROTIKI

Kajetan Kovič

Gradnikova poezija je poezija ljubezni in smrti. Ta ugotovitev ni nova, ampak se je izoblikovala že kmalu po pesnikovem knjižnem nastopu (*Padajoče zvezde*) ter doživela ob zbirkah v dvajsetih letih (*Pot bolesti*, *De profundis*) in s prvim izborom Gradnikovega dela (*Svetle samote*) prepričljivo potrditev. Kljub temu, da so potekla od tedaj že dobra tri ali celo štiri desetletja, da je pesnik objavil več novih knjig (*Večni studenci*, *Zlate lestve*, *Pesmi o Maji*, *Pojocha kri*), katerih tematika pretežno prerašča omenjeno sodbo, da je tudi že v prvih treh knjigah pogosto obdeloval motive, zaradi katerih je urednik njegovega drugega izbora (*Harfa v vetru*) značilno dvojico *Eros — Tanatos* dopolnil z oznako *Natura — Patria*, se stara ugotovitev vendarle ni preživela. Še vedno nam pomeni prvo in najbližjo predstavo o pesniku Gradniku, in to ne samo v površnem pogovoru, ampak tudi ob poglobljenem premišljevanju.